

salesiánský magazín

6 2007

**VZOR PRO DNEŠNÍ MLÁDEŽ
CELÉHO SVĚTA**

ÚKOL ZNÍ: PŘESTOUPIT!

DÍKY ZA JUBILEJNÍ ROK

**Jak jsem trénoval
stolní tenis
v Ázerbajdžánu**

**2008
KALENDÁŘ**

obsah

úvodník str. 3

reportáž str. 4–5

jak jsem v ázerbajdžánském Baku trénoval stolní tenis

svatí pro dnešek
Zefyrin Namuncurá str. 6

vychovávěj jako Don Bosco str. 7

zajímavosti ze života
církve, ze světa, misie str. 8–9

podpořte projekt
pro mladé z děcáků str. 10

oslavenci str. 11

celostátní setkání
salesiánských animátorů str. 12

Slovo redakce

Milí přátelé,

předem chci poděkovat za vaši celoroční přízeň, za všechny nové objednávky Salesiánského magazínu i za všechny projevy sympatií, které přicházejí poštou papírovou, ale v dnešní době už především elektronickou.

Rok se s rokem sešel a Adventem v církvi vstupujeme dříve než ostatní společnost do roku následujícího. A znovu si v tomto období připomínáme, že si Vánoce nenecháme zkazit ani ukrást bohem konzumu, a navzájem se povzbuzujeme k postoji rezistence vůči předvánočnímu nákupnímu šílení.

Je mi drahý jeden prostý příběh emeritního innsbruckého biskupa Reinholda Stechera, který vypráví, jak měli na faře kocoura, který se vždycky nenápadně vlízl do kostela a na noc zaujal místo na polstrované, vyhřáté farářově židli. Jednou, když v kostele instalovali betlém, mu nenapadlo nic chytřejšího, než vlézt do něj a udělat v něm pořádek. Vzal do zubů svatého Josefa, Pannu Marii i kolébku s Ježíškem a lehl si na jejich místo. Jaké bylo překvapení všech věřících, když ráno při mši svaté spatřili nic netušící anděly nad betlémem hlásající Hosana na výsostech! a oslavující narození – kocoura! Biskup Stecher příběh samozřejmě neuzavírá humornou pointou milé historky, ale připomíná, že totéž, co se stalo v jeho farním kostele s kocourem, se může snadno přihodit i nám: že se nám do našeho vánočního úsilí a snažení vkrade kocour konzumu a náboženské lhostejnosti a z Vánoc se stane oslava pro kočku...

Přeji vám krásné počtení, požehnané Vánoce a šťastný Nový rok.

Zdeněk Jančařík

Vydavatel:

Salesiánská provincie Praha
Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8
tel.: 283 029 111, www.sdb.cz
Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62

Redakce:

šéfredaktor: P. Zdeněk Jančařík, SDB
redaktor: Jiří Kučera
sazba: Miroslav Palíšek, SDB
návrh obálky a grafická úprava: Martina Mončková, ACS
adresa: Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8,
tel.: 283 029 216, 283 029 218, e-mail: magazin@sdb.cz

Tisk: České Tiskárny, s. r. o.

MIČ 47 465, ISSN 1214-5262

Díky za jubilejní rok

Milí přátelé Dona Boska a salesiánského díla,

končí rok naší zvláštní vděčnosti za ty, kteří v uplynulých 80 letech budovali salesiánské dílo v naší vlasti. Asi největším „objevem“ pro mě byla schopnost předcházejících generací začínat stále znovu – zejména v okamžicích, kdy všechno, co tak pracně vybudovali, ztratili – ať už to byl rok 1942 či 1950. Díky věrnosti a naslouchání Božímu vedení dokázali během války za několik měsíců přestěhovat noviciát i studentát, za komunismu „vymyslet“ chaloupky, malou teologii i formaci salesiánů, salesiánek, volantarů či spolupracovníků tak neobvyklým způsobem, že nad tím dodnes v zahraničí nevěřičně žasnou. Jsem rád, že se salesiánské dílo mohlo rozvíjet ve svobodné, byt liberální společnosti i po roce 1990.

Kromě osmdesátin byl letošní rok ve znamení provinciálních kapitul salesiánů i sester, celosvětového kongresu spolupracovníků, kde byly schváleny nové stanovy a pravidla a změněn název ze salesiánských spolupracovníků na salesiány spolupracovníky, a generálního shromáždění Volantarů Dona Boska, kde byla za hlavní zodpovědnou zvolena Slovenka.

Velkým povzbuzením byla pro celou salesiánskou rodinu mimořádná vizitace Václava Klementa, který nám mimo jiné přiblížil kongregaci v širší celosvětové dimenzi a pootevřel dvířka živého asijského křesťanství, které už dnes vysílá řadu misionářů i do Evropy.

Z dalších významnějších událostí chci jmenovat udělení čestného občanství P. Ignáci Stuchlému ve Frýštáku, internetovou soutěž o Donu Boskovi, Dny salesiánské spirituality, které proběhly začátkem dubna v Kroměříži a které byly věnovány osobnosti Štěpána Trochty, první společné setkání provinciálních rad salesiánů a spolupracovníků v lednu

a české a slovenské provinciální rady salesiánů s Václavem Klementem v listopadu.

Letos máme v Popradě 1 novice, v přednoviciátě jsou v současnosti 3 mladí muži, 2 spolubratři byli inkardinováni do diecézí. 1 novicka salesiánek se formuje v Římě, 3 děvčata v turínském postulantátě. 2 volantarie Dona Boska složily první sliby, 1 věčně, ve formaci jsou 2 předaspirantky. Přibýlo 7 nových salesiánů spolupracovníků se sliby, vzniklo nové místní společenství Moravské Budějovice a zanikla společenství Metuje a Hlinecko. Několikrát jsme byli konfrontováni s dotyky smrti a nadějí života při úmrtích spolubratří Patra Barana (80 let), Vincence Mrtvého (77), Jendy Jiříčka (55), novice Jendy Hromádka (30), salesiánky spolupracovnice Lidušky Vrbové (77) a dalších našich přátel.

O pravidelných aktivitách ve středisících, farnostech, školách, médiích, misiích, o formaci animátorů či zkušenostech dobrovolníků v zahraničí, působení spolupracovníků, o kontemplativní fraternitě, sletech Starých pák, Salesiánském hnutí mládeže jste pravidelně informováni v Salesiánském magazínu, v TV Noe či na nových webových stránkách www.sdb.cz (například ve Zprávě o stavu provincie v letech 2004–2007 v materiálech ke stažení).

Pro příští rok nás hlavní představený ve svém hesle vybízí, abychom „vychovali srdcem Dona Boska“, abychom tedy více poznali srdce otce a učitele mládeže a s obdobnou úctou, zapálením a nasazením pro Boha a pro mladé pokračovali v jeho poslání. Český dabing filmu Don Bosco nám v tom může pomoci.

Využívám ohlédnutí na konci roku, abych poděkoval Vám všem, protože díky Vaším modlitbám a podpoře může dílo Dona Boska pokračovat i po 80 letech. Děkuji, že je to i Vaše poslání, které s námi sdílíte a naplňujete ve svých rodinách, farnostech i „neviditelným“ způsobem prostřednictvím modlitby.

Za Salesiánskou rodinu

František Blaha, provinciál

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

**Každé
2 měsíce
přichází
Don Bosco
k vám
domů.**

Časopis Salesiánský
magazín zasíláme
bezplatně každému,
kdo o to požádá. Od
roku 1887 je to dar
Dona Boska těm,
kteří sympatizují se
salesiánským dílem.

**Objednejte
Salesiánský
magazín
svým známým!**

**Oznamte
nám změnu
své adresy!**

Salesiánský magazín

Kobylické nám. 1

182 00 Praha 8

tel.: 283 029 218

e-mail: magazin@sdb.cz

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

Jak jsem v dalekém ázerbajdžánském

SPOLEČNÉ FOTO PO TRÉNINKU

Nemáte v Čechách někoho, kdo by mohl jako trenér stolního tenisu vyrazit na 14 dní do Ázerbajdžánu?, zeptala se mě na Salesiánských mezinárodních sportovních hrách v Německu jedna italská sestra.

Slovenští salesiáni, kteří tam působili, měli o jednoho mladého trenéra stolního tenisu zájem. Oslovila jsem Tomáše Kamenického (z Brna-Žabovřesky), který do Ázerbajdžánu odjel.

Nebránili ti tvoji rodiče, abys odjel do takové dálky?

Souhlasili, dokonce byli rádi, že jsem mohl projít takovou zkušeností, ke které jsem navíc přišel jako slepý k houslím. Samozřejmě, že měli i trochu strach – poprvé jsem byl tak daleko od domova, cesta byla dlouhá, poprvé jsem letěl letadlem – těch

poprvé tam bylo dost, vlastně úplně všechno bylo poprvé.

Co Tě po příjezdu do Ázerbajdžánu nejvíce překvapilo?

Úplně první věc, která mě překvapila bylo strašné vedro, které mě omráčilo při vystoupení z letadla, a to byly čtyři hodiny ráno! Říkal jsem si, že to bude asi od motoru, ale ono tam takové vedro bylo úplně normální. V noci tam bylo třeba i 35 °C, ve dne s klidem 45 stupňů pana Celsia. Pak mě překvapilo, že Ázerbajdžánci v tom horku nenosí kraťasy, to zase kvůli islámským zvykům. Musel jsem se přizpůsobit a škvařil jsem se s nimi...

Nejvíc mě ale překvapila děcka: Myslel jsem si, že budou zakřiknutá, že budou nevěřícně koukat na někoho z cizí země, kdo je bude učit hrát jakousi hru s celuloidovou věcí po-

mocí nějaké pánvičky, jež je z jedné strany červená a z druhé černá. Opak byl pravdou! Byla to s nimi paráda, získal jsem tam spoustu kámošů, kteří fakt nezapomínají, a to je moc fajn pocit...

Jak tě přijali salesiáni?

Přijali mě výtečně, jsou pohostinní, plní radosti, lásky a Božího ducha. Jsou moc rádi za každý projevový zájem, stačí jim napsat smsku, poslat mail, dopis, obětovat za ně modlitbu, atd. Oni třeba tu radost nedají hned najevo, ale uvnitř ji mají...

A co děcka? Měla zájem o stolní tenis? Jak jste se domlouvali?

Starší děcka umí už dost dobře anglicky, takže s nimi jsem mluvil anglicky. S mladšími to bylo takové

Baku trénoval stolní tenis

všelijaké – vznikla jakási českoruskoanglická hatmatilka doplněná o posunky rukama a nohama. A když už všechny prostředky zklamaly, vy-pomohli slovenští misionáři coby překladatelé. Někdy to bylo úsměvné, celkově ale pohoda. O ping-pong měla děvka velký zájem, hlavně v trénincích. Podařilo se jim vyjít z určitého stereotypu a začali hrát něco jiného. Měli chuť ukázat se a některým to šlo velmi dobře. Některým trochu míň ale všechny to moc bavilo a jeví velkou snahu se zlepšovat...

Jaký byl tvůj denní program?

Program jsme měl řekněme klasický: Trénink, pak procházka po městě nebo návštěva oratoře a pak mše. Během mého pobytu byly prázdniny, takže program nebyl každý den stejný. Občas byly i jiné akce, například výlety na posvátnou horu kousek za městem, výlety do centra, kde se vyrábí ropa, prohlídky města, koupání v moři, atd. Co se mi ale líbilo strašně moc, byl nedělní program. Mši svatou tam mají ve 13 hodin, pak děvka dostanou něco k jídlu, vytvoří skupinky a každá skupinka má nějaký konkrétní program. Například jsme se chodili koupat do moře nebo navštěvovat islámský kamarády, navštěvovali jsme nemocné a starší přátele, atd. Neděle pro mě byla vždycky fakt naplněná a celá krásně prožitá...

Co se ti nejvíc líbilo ve městě, kde jsi byl?

Byl jsem v hlavním městě Ázerbajdžánu Baku. Je to město postavené pro dva milióny lidí, ale žijí tam čtyři milióny, takže si asi dokážete představit, jak to tam vypadá – prach, špína a nepořádek jsou prostě všude. Celé město je jako rozestavěné panelákové sídliště, protože se staví na každém volném prostranství.

Jako celek se mi město moc nelíbilo, ale samozřejmě, že tam byla hezká místa – některé parky, části historického centra nebo kopec s vyhlídkou na město.

Jaké je ázerbajdžánské kuchyně? Chutnala ti?

Jídlo mě chutnalo moc, muslimové mají zakázáno jíst vepřové maso (jak říkají Slováci, svininu), a tak se tam konzumuje maso skopové. A je velmi chutné, nejvíc mi asi chutnal *döner*, což je něco jak hamburger se skopovým masem, do kterého navíc přidávají petržel. Kombinace pro nás možná nezvyklá, ale velmi dobrá. Dále mají výborný *kebab*, což je něco jako grilované kuře a pak *šašlik*, to je jejich národní jídlo a taky moc dobrý. A pak ještě sýry, ta mají Ázerbajdžánci skvělé! Naopak mi moc nechutnal jejich chleba, protože je to jen taková

**DÁREK NA ROZLOUČENOU
OD DĚTÍ: KAŽDÝ MI NA
TRIČKO NĚCO NAPSAL**

„ošmelená“ placka. V Ázerbajdžánu si ale musíte dávat velký pozor na to, co jíte. Konzumovat jídlo z pouličních stánků se moc nevyplácí, já to bohužel nevěděl, nebo spíš jsem se to dozvěděl pozdě, a tak jsem si asi tři dny tykal s toaletou... To je trochu nevhoda jejich kuchyně, ale jinak je výborná!

Na co nejraději vzpomínáš a za co jsi vděčný?

Nejčastěji vzpomínám na lidi, které jsem tam poznal: na děvka, na Slovákky, na sestry Matky Terezy, ti všichni mi chybí. Na konci září jsem děvka, Slovákky a ostatní dobrovolníky z Baku mohl přivítat na Slovensku na festě, což bylo celoslovenské setkání mládeže ze salesiánských středisek. Byla to moc fajn akce. A doufám, že se do Baku ještě dostanu, a to na podstatně delší dobu než byly ty dva týdny, které jsem tam strávil. Dva týdny byla ukrutně krátká doba. Pokud budete mít někdy možnost podívat se na podobné místo, tak neváhejte a určitě jeďte, budete neuvěřitelně spokojeni, plní Pána, radosti, zkušeností, štěstí a úsměvu na tváři...

Připravila Markéta Hanáková, FMA
foto: archiv T. Kamenického

PRVNÍ KOPEČKY KAVKAZU. Z VÝLETU S DĚTMI

Vzor pro mladé celého světa

Děkujeme Bohu za neobyčejné svědectví mladého, 19letého studenta Zefyrina Namuncury. Čerpal z úcty k eucharistii a z lásky k Ježíši Kristu a toužil stát se salesiánem a knězem, aby mohl učit své soukmenovce z lidu Mapuche cestě do nebe.

Na závěr pravidelné nedělní modlitby Anděl Páně 11. listopadu promluvil papež Benedikt XVI. k argentinským poutníkům na Náměstí svatého Petra v Římě a připomněl osobu nového blahoslaveného ze salesiánské rodiny.

Blahořečení, které se uskutečnilo v argentinském Chimpay se v neděli zúčastnilo asi 200 tisíc věřících.

Zefyrin Namuncurá byl mladý indián z kmene Mapuche, salesiánský odchovanec a aspirant kněžství, který zemřel jako devatenáctiletý v Římě v roce 1905.

Krátce po 11.00 hod. místního času kardinál Tarcisio Bertone, salesián, státní sekretář Vatikánu a delegát Benedikta XVI. pro tuto událost přečetl papežský dekret, kterým byl Zefyrin Namuncurá zapsán do seznamu blahoslavených. Datum jeho liturgické vzpomínky byl stanoven na 26. srpna, den jeho narození.

Liturgickou žádost o blahořečení podal Mons. Esteban Laxague, salesián a biskup z Viedmy. Na podporu této žádosti vystoupili i Hermelinda Painequeo a Aparicio Millpi, zástupci kmene Mapuche a generální postulátor pro kauzy svatých a blahoslavených salesiánské rodiny don Enrico dal Covolo.

Při slavnostní mši svatě koncebrovalo více než sto biskupů a velký počet kněží, mezi nimi i don Pascual Chávez, hlavní představený salesiánů, jeho vikář don Adriano Bregolin a další představení salesiánských provincií v Argentině.

Mezi věřícími byla i paní Valérie Herreroová, mladá maminka z Cordoby, uzdravená na přímluvu Zefyrina Namuncury. Představitelé státu zastupoval argentinský viceprezident Daniel Scioli.

Ve svém kázání vyzdvihl kardinál Bertone některé prvky svatosti nového blahoslaveného: Svatost v něm mohla vykvést jen proto, že našla úrodnou půdu lidských ctností lidu této země a jeho kmene, ctností, které on přijal a zdokonalil.

Velebit Boha v dnes blahoslaveném Zefyrinovi znamená také uznat a zachovat živé tradice hrdého lidu Mapuche. Zároveň ale objevujeme úrodnost evangelia, které nikdy není ničím autentické hodnoty, které skrývá kultura, ale přijímá je, očišťuje a zdokonaluje.

Na závěr slavnosti don Pascual Chávez poděkoval jménem salesiánské rodiny kardinálu Bertonemu za jeho přítomnost a argentinské biskupské konferenci za podporu při organizaci blahořečení.

Don Chávez vzdal úctu i kmeni Mapuche, když řekl: „Dnes se obec Chimpay zapsala do krajiny světců, protože nám darovala světce, který je vzorem pro všechny mladé celého světa. Díky lidu Mapuche!“

Devátý nástupce dona Boska zároveň zdůraznil přání, aby bylo toto blahořečení vnímané jako příležitost k pokračování práce pro dobro mládeže: „Věřme v mládež, sázíme na její výchovu a tak dosahujeme proměny naší Ameriky“.

Jiří Kučera

Zefyrin Namuncurá (1886–1905)

Zefyrin se narodil 26. srpna 1886 v Chimpay na břehu řeky Rio Negro jako šestý z dvanácti dětí. Byl synem posledního araukánského náčelníka Namuncurá. Jeho otec měl po krvavých zkušenostech nepřekonatelnou nedůvěru k bělochům. Namuncurá přivedl svého jedenáctiletého syna do vojenské školy do Buenos Aires se slovy: „Jsi nadaný a jsi poslední nadějí našeho kmene. Když se dáš na vojenskou kariéru a staneš se důstojníkem nebo politikem, budeš moci bránit práva Araukánů. Jinak náš kmen zanikne!“

Železná disciplína a hrubé žerty kamarádů syna zlomily. Prosil otce, aby ho vzal pryč. Na radu prezidenta republiky dal Namuncurá svého syna do salesiánské koleje Pia IX. Zefyrin tam byl spokojený. Hned se projevil jako houževnatý, ale zároveň měl silný instinkt k úplné a nezkrotné svobodě. Velice brzo se naučil číst a krásně psát.

V září 1898 učinil velký životní krok a poprvé přistoupil k svatému přijímání. S charakteristickou důsledností svého kmene 12letý Araukán tuto událost pokládal za absolutní závazek na celý život. Nejkrásnější okamžiky prožíval, když za ním přišel don Milanesio a přinesl mu zprávy o jeho rodině a o jeho kmeni. Právě tehdy začal snít o tom, že se nestane politikem nebo vojákem, ale knězem, jako don Milanesio. Silný a zdravý ve svém prostředí, ukázal se jejich organismus bezbranný proti nemocím, které přinesli bílí lidé: z pouhého nasytnutí se i u Zefyrina vyvinula tuberkulóza.

V roce 1904 byl monsignor Cagliero jmenován arcibiskupem a papež ho povolal do Říma. Zefyrin, kterému se rok předtím začalo hroutit zdraví, ale všechno snášel z lásky k Pánu Ježíši, prosil tedy Cagliera, aby ho vzal s sebou do Říma. Léčení nepřinášelo žádný úspěch. Zefyrin zemřel ráno 11. května 1905.

Úkol zní: Přestoupit!

Ostrov slavných je další z pokračování reality show Velký Bratr. To, co vidíme na obrazovkách, se ale odehrává i ve škole a ve třídě. K tomu, aby se mladý člověk „prosadil“, potřebuje mít jisté „kvality“.

Dvanáctiletý Dan ze šesté třídy má štěstí: „Hraju dobře fotbal a líbím se holčkám.“ Aby se stal úspěšným, nemusí „dělat vola“. To sedmnáctiletá středoškolačka Valerie, aby se stala úspěšnou, „musí mít aspoň nohy na lavici během vyučování“. To je ovšem snadnější, než „říhnout učiteli do kšichtu“. A učitel? Na dva dny ji sice vyloučil ze školy, ale když se vrátila, sklídila od spolužáků potlesk. Dospělí vymýšlejí nálepky, jako např. „blbečci“, a pořádají sympozia s cílem ostatní přesvědčit, že celý problém pochopili. Je však pravděpodobnější, že jsme nepochopili vůbec nic. Děti totiž nehovoří o „blbečcích“, nýbrž o „nejúspěšnějších z celé školy“.

Nikoli senzační případy a násilnosti hodné trestního zákoníku, nýbrž každodenní tiché, neustálé a vyčerpávající provokace: okázale projevovaná nuda, nepodřízení se, nedostatek respektu vůči autoritě, žádná vážnost ke společným předmětům i otevřený vandalismus. Na tom všem však není nic divného.

Dospívání je velice složité období: jedná se o dobytí stavu dospělého objevem vlastní identity, vlastních schopností, vlastní tělesné i duchovní fyziognomie. Toho se dosahuje tím, že člověk znovu a znovu zkouší, co vydrží, hraje si s úspěchy i neúspěchy. Přestupování je jedním z obecných znaků dospívání. Jedná se o věk, ve kterém člověk přehodnocuje a zpochybňuje svůj vztah k výchovným a společenským pravidlům. Tento typ

revize podporuje proces oddělení od postav rodičů, individuálního růstu a osobní asimilace.

Dospívající se snaží hledat „hranici“. Odtud se rodí sklon k riskování a ničení všech plotů. Potřeba zlomit vztah dětské závislosti je velice vášnivá a zároveň velmi konfliktní. Chlapec vymýšlí nový a skrytý generační jazyk, mění přirozenou podobu těla třeba tím, že si barví vlasy, dává kroužky do uší nebo do nosu, přivlastní si svůj prostor v domě a ohraničí jej, systematicky se odmítá účastnit rodinných rituálů a výletů, které jej provázely celým dětstvím a utvářely jeho příslušnost k rodině a dětskou závislost. Poté se dá do služeb vyšší síle, skupině kamarádů, která rozhoduje o hodnotě, nebo naopak bezcennosti užívání určitých látek, o tom, kam až je možno zajít v nedovolených aktivitách, které nepřátele zvolit a které idoly a módy zbožňovat. Proč tedy tolik starostí?

Skutečným problémem nejsou děti, ale dospělí. Nikoli děti, nýbrž dospělí se musí na dospívání připravit. Dospělí by normálně měli tvořit onu důvěryhodnou protistranu, která moudře, vyváženě, silně a rozhodně „usměrňuje“ svěží a překypující ener-

gii dospívajících ke společenskému postavení nových dospělých.

Dnes se však spíše setkáváme s úpadkem dospělých. Učitelé se prohlašují za bezmocné, protože nemají nástroje jak děti „zcivilizovat“. Rodiče se snaží nedělat si problémy a mnohdy raději „nic neví“. Nespolupracují se školou a vůči učitelům, kteří si dovolí něco na adresu jejich dětiček říct, jsou někdy agresivní.

Výchova se „laicizovala“ a rodina se oprostila od pravidel, hodnot a ideálních cílů. Nevhodné chování dětí je v přímé souvislosti s rozšířeným sklonem dospělých nedávat svým dětem přesná pravidla.

V dřívějších dobách rodina, škola, stát a církev vytvářely etické přídvo, z něhož bylo téměř nemožné uniknout. Z toho, čeho bylo až příliš, jsme dospěli do bodu, kdy není nic, do stavu naprostého zmatení. Dospívající ponechání sami sobě, si jako děti v *Pánu much* stanovují velice primitivní pravidla: silní jedí a slabí jsou obětí.

Škola a rodina musí uzavřít společenství, dohodnout se a rozhodně oprášit pravidla, která jsou jim vlastní. Škola musí vytvářet dobře fungující hlavy: naučit přemýšlet, učit se, hodnotit, uznávat a tolerovat rozdíly.

Rodina musí především předkládat ideály, předávat smysl života a budovat dobře utvářená svědomí, musí být schopná rozlišovat dobro od zla a spravedlnost od nespravedlnosti. Rodiče však nemohou začít dávat pravidla až ve dvanácti letech. Základům života dospělého člověka je nutno děti učit hned od počátku.

Rodiče i učitelé mají veškerá práva děti k něčemu nutit, kdykoli uznají, že je to pro ně užitečné. Jedná se skutek jejich ochrany, a tedy lásky. Děti se musí naučit myslet, přemýšlet a konfrontovat se s nároky reality života skrze „demokratické dynamiky“: potřebují prostor, ve kterém by byly protagonisty, kde by panoval otevřený a upřímný dialog, kde by samy sebe mohly vyjádřit originálním způsobem.

Bruno Ferrero

přeložil Ladislav Heryán

Foto: Pavel Zuchnický

Evropa nám nabízí spoustu možností

Ve dnech 11. až 14. října 2007 proběhlo v salesiánském středisku v Benediktbeuern setkání členů Don Bosco Youth Net (DBYN) – sítě mezinárodních mládežnických salesiánských organizací v Evropě.

Cílem semináře bylo nejen vzdělávání účastníků a plánování dalších kroků DBYN. Vybrala jsem pro vás nabídku některých lahůdek, které se chystají.

Máte ještě volný týden či dva v kalendáři na prázdniny roku 2008? I pro letošní rok se nám belgičtí šéfkuchaři chystají uvařit tzv. summer exchange. Animátoři mohou přijet na dva týdny v červenci, aby si hráli na hřišti s dětmi, které přes den docházejí do oratoře.

Stejný dortík se chystá upéci také Španělsko, ne však formou oratoře, ale jako letní tábor v Pyreneích.

Ve Velké Británii mají zase trochu jiný recept – připravují pro nás tzv. SOS camp. Zde je hlavním cílem osobní růst a spiritualita, spojená

Foto: archiv SDBBY

ÚČASTNÍCI SETKÁNÍ

s prací v místní komunitě.

Kulináři z Polska mají v rukávu jeden osvědčený recept – jistě jste již slyšeli o pochoutce jménem Eurizon...

Alternativou Eurizonu, na které by si však měly pochutnat výhradně

nižší věkové skupiny (16–20 let), je Evropský týden mládeže, který se chystá uvařit Aktionszentrum v Benediktbeuernu v době od 9. do 16. srpna 2008.

*Veronika Saňková
podrobnosti na mladez.sdb.cz*

Misionář don Jan Med píše z Indie

Drazí přátelé ve vlasti,

čas plyne jako řeka do moře a čas se nezastaví. Je dobré zastavit se a uvědomit si, že naše životní cesta se ukončí a budeme vydávat Pánu Bohu účet ze svého života. Mám před sebou obrázek života každého z nás:

Učídal dal svým žákům za úkol namalovat západ slunce, jak to vypadalo ten den. Když se vrátil, zastavil se u jednoho žáka a zjistil, že ten mladík už skoro skončil malování šindelové střechy stodoly, kterou měl před sebou. A slunce už zapadalo za obzor. Měl dělat obraz večerní oblohy a okrášlil střechu stodoly. Bůh nám dal celý život, abychom z toho udělali něco krásného pro jeho slávu a ztrácíme se v maličkostech, které nás zaměstnaly. Vynecháme někdy TO HLAVNÍ!

Pamatuji si: bylo mi dvanáct let, když jednou večer mě překvapila moje dobrá maminka, když jsem sledoval západ slunce. To byla krása! Snil jsem. Řekla mi: „Jendo, co bys chtěl dělat v životě?!" Nevěděl jsem, co odpovědět, ale ona naléhala, abych jí řekl. Už jako kluk jsem se zabýval četbou o Africe, o Číně nebo divokou Amerikou. A tak jsem vyhrkl: „Chtěl bych jít do misíí.“ To byl snad počátek mého povolání. To zůstávalo vždycky v podvědomí. A maminka a tatínek mne poslali do Fryštáku u Holešova, který končil v noviciátě ve Sv. Beňadiku, a v roce 1935 mi dovolili jít do Indie. Vidíte, že to byla maminka, která zařídila moje salesiánské a potom misionářské povolání. Nikdy jsem toho nelitoval. Pracoval jsem v jižní Indii 35 let, potom 5 let jako magistr noviců v Shillongu a pak 37 roků zde v Manipuru. Ne-

mám moc schopností, ale s pomocí Boží a s vaší dobrotou se něco udělalo, a více než 900 dětí se připravují na život. To je opravdu vaše zásluha a Bůh je vděčný a bohatý, dává nám všechno a ještě nám platí za to, co děláme.

Co se mne týče, mám všechno, co potřebuji, také lékaře. On se snaží nalézt moji nemoc a nalezl jenom věk. Bůh vám žehnej. Pomáhejte těm, co budou pokračovat v mé práci, aby se to nezastavilo. Radujeme se v Pánu.

Ještě se nevzdávám, ale chtěl bych zajistit pomoc pro naše děti. Jako se Panna Maria starala o svého Božského Syna, my také se staráme s vaší pomocí o tyto děti. Pro ty pracujeme.

Bůh Vám žehnej.

*Váš v Kristu Pánu
Jan Med, SDB*

Den středisek Dona Boska. I s býky!

Už po osmnácté se ve španělské provincii Valencia konal Den středisek mládeže Dona Boska. Tentokrát proběhl 10. listopadu ve městě Burriana.

Letos se Dne středisek zúčastnilo na 750 mladých lidí. Akci zahájili ředitel místní komunity don José Sabate, provinciál salesiánů don Juan Bosco Sancho a primátor města Burriana

pan José Ramón Calpe Saera.

Nejočekávanější bod programu – soutěž Grand Prix – přišel před obědem. Na části hřiště upravené jako arény pro „toreadory“ se o zábavu diváků starali i tři mladí býčci, které vyzkoušeli i někteří účastníci soutěže.

Odpoledne patřilo divadlu a různým scénkám.

ANS

Pozor: Blíží se pouť bývalých žáků

FRYŠTÁK – Pouť Bývalých žáků a žákyň Dona Boska a farnosti Polešovice k Donu Boskovi v Orechově u Polešovic se uskuteční v sobotu 26. ledna 2008 v 10.00 hod.

Madagaskar má biskupa-salesiána

VATIKÁN – Prvním salesiánským biskupem na Madagaskaru se stal don Rosario Saro Vella, kterého jmenoval ve středu 7. října 2007 papež Benedikt XVI. Don Vella dosud působil jako ředitel komunity a farář v Bemaviky.

Don Rosario Saro Vella se narodil 8. května 1952 v italském Canicatti, první sliby složil 12. září 1968. Na kněze byl vysvěcen 27. května 1979.

Od roku 1981 působí na Madagaskaru. V letech 1982–1995 byl farářem v Ankililoaka a v letech 1989 až 1990 magistrem noviců. Následně, do roku 2004 působil jako farář v Betafo, poté se stal ředitelem a farářem v Bemanaviky. Zároveň přednáší patristiku na Vyšším interdiocézním semináři v Antsiranana. ANS

Milí přátelé a dobrodinci díla Dona Boska

Děkujeme všem těm, kteří nám zaslali nějaký dar složenkou nebo z bankovního účtu. Samozřejmě Vám i nadále budeme rádi zasílat potvrzení o přijetí daru pro daňové účely. Nechceme Vám Vaši dobrotu zkomplikovat, ale naopak nabídnout další a jednodušší možnost vzájemné komunikace. Někteří jste nám psali, abychom neděkovali a šetřili na výdajích za poštovné. Protože podávání zpráv je dnes velmi výhodné elektronicky, tzv. e-mailovou poštou, nabízíme těm, kteří tento způsob užívají, aby i touto formou nám sdělili informaci o svém daru. Tato informace nám pomůže identifikovat ty dárcy, kteří posílají své dary přímo z účtu, a ne složenkou. Jde o formu, vyžadující počítač. Pokud pro mnohé z vás není tato forma možná či výhodná, nemusíte se jí zabývat.

Informace pro ty, kteří mohou elektronickou formu využívat:

- Máte-li e-mailovou adresu a platíte složenkou, napište nám do políčka zprávy pro příjemce na složence, prosím, svoji e-mailovou adresu. Obratem Vám e-mailem potvrdíme přijetí daru a nebudeme posílat dopis.
- Jestliže jste poslali peníze z účtu, napište nám e-mailem na adresu dary@sdb.cz Vaše číslo účtu a pokud možno i adresu, na kterou dostáváte magazín, abychom Vám mohli nejprve elektronicky poděkovat a na konci roku i Vám zaslat dárkovou publikaci.
- Pokud změníte adresu, můžete rovněž ke sdělení této informace použít e-mailovou poštu.

Přijměte náš vděk a modlitbu za Vaši štedrost a velkorysost. Bez ní bychom nemohli uskutečňovat mnohé z našich programů pro dobro mladých lidí. Naší snahou je pracovat na formaci mladých lidí, aby byli dobrými občany a křesťany, kteří jsou schopni nejen víru udržet, ale ji i předávat. Prosíme o Vaši podporu i nadále, abyste i Vy mohli mít podíl na našem poslání.

Za Salesiány Dona Boska

P. Evžen Rakovský

Podpořte projekt pro mladé z děčáků

V čísle 4 tohoto ročníku Salesiánského magazínu vyšel článek o práci salesiánů v Pardubicích pro děti z dětských domovů.

Mnozí ze čtenářů Salesiánského magazínu se ptali, jak by mohli pomoci. Všem zájemcům nabízíme konkrétní projekt. Pro další návaznou činnost pro děti z dětských domovů se pardubičtí salesiáni snaží získat chalupu v Uhřínově v Orlických horách.

„Děti z dětských domovů mají ‚dar‘ vytváření různých problémů, a tak potřebujeme bezpečné a stálé místo, které nenese rizika, jako je například bezprostřední blízkost jiných obydlí, blízká restaurace nebo jiné rizikové skupiny mladých lidí,“ řekl Jiří Křemeček ze sdružení Na cestě do života.

„Chalupa v Uhřínově i s pozemkem je pro nás ideálním řešením. Je situována na samotě a cena 300 tisíc korun, kterou za ni máme zaplatit, je mnohem nižší, než je hodnota chalupy ve skutečnosti. Máme na ni kupní smlouvu a jsme již jejími vlastníky. Zatím však finance na zaplacení nemáme a hrozí nám, že ji budeme muset vrátit. Přitom je stavba již téměř dokončená, chybí pouze vnitřní vybavení, jako jsou hygienické zařízení, kuchyně, septik atd. Přesto i v tomto stavu ji můžeme provozovat jako zázemí pro stanovou osadu a pro letní víkendové pobyty a postupně během dalších let stavebně dokončovat a umožnit tak její celoroční využívání.

A chalupa by v budoucnu rozhodně nezahálela. Připravujeme projekt, díky kterému by se měla konat víkendová setkání pro ty, kteří již opustili dětský domov, spolu s těmi, kteří se na odchod chystají. Nic totiž neotřese víc jejich často velmi naivními představami o životě, jako když o tvrdosti reality slyší přímo od svých vrstevníků. Dále připravujeme mnoho dalších činností pro opuště-

né děti, pobyty o víkendech, malých i velkých prázdninách atd. Uhřínov je překrásné místo v horách a budeme tam moci rozvíjet i to, co se už s dětmi z domovů v rámci pravidelné činnosti v Pardubicích podařilo.

Mnohokrát děkujeme za všechny dary, díky kterým budeme moci lépe těmto dětem a mladým lidem pomáhat tak, aby se v životě neztratili a měly naději na založení vlastní rodiny, bydlení a zaměstnání.“

red

Příspěvky je možno posílat na konto veřejné sbírky: 2120456028/2400. Rádi Vám zašleme i složenku, pokud si o ni požádáte na níže uvedený kontakt:

Salesiánský klub mládeže – Na cestě do života
Zborovské náměstí 2018
530 02 Pardubice
tel.: 608554448
e-mail: naceste@dozivota.cz

Fotografie Na cestě do života

Vylosovaní výherci správně vylustěné křížovky ze Salesiánského magazínu č. 5/2007: Zdeněk Mareš, Plzeň, Pavla Cigánková, Křtomil, Ludmila Krejsová, Široký Důl, Věra Pavlů, Petrov, Marta Marešová, Žamberk, František Hruban, Praha, Marie Tomanová, Jabkenice, Helena Machotková, Brno, Pavel Kovář, Praha a Ludmila Petrášková, Dolní Újezd.

Oslavenci

Salesiánům a salesiánkám, kteří v listopadu a v prosinci oslavili (nebo se na oslavy teprve chystají), vyprošujeme hojnost Božího požehnání, darů Ducha Svatého a vytrvalost při působení v duchu Dona Boska.

P. ANTONÍN NEVOLA

P. JAROSLAV TRÁVNÍČEK

P. LADISLAV NÁDVORNÍK

Kulaté čtyřicátiny oslavil 10. listopadu **P. Antonín Nevola**. 13. listopadu se 85 let dožil **P. Stanislav Honka** a 18. listopadu slavil 45. výročí narození **P. Ladislav Nádvorník**. 26. listopadu slavil

40. narozeniny **P. Jaroslav Trávníček** a 29. listopadu se dožil 60 let **P. František Beneš**.

Salesiánka **Marie Hušková** oslavila 4. prosince 60. narozeniny. Prosincovým oslavencům jasně

dominuje **P. Jan Rob**, který se 17. prosince dožívá 93 let. 20. prosince oslaví 55. narozeniny **P. Michael Jelínek** a 21. prosince slaví 83. narozeniny **P. Jan Vývoda** a 55. narozeniny **P. Pavel Strejček**.

P. FRANTIŠEK BENEŠ

P. JAN ROB

P. JAN VÝVODA

Celostátní setkání salesiánských animátorů

salesiáni dona boska

V pardubickém salesiánském středisku mládeže bylo o víkendu 9.–11. listopadu 2007 hodně živo. Na celostátní setkání sem přijelo téměř 100 mladých animátorů ze salesiánských středisek v České republice. Setkání se neslo v duchu hesla daném hlavním představeným Pascuaelem Chávezem na rok 2008 „Vychováváme srdcem Dona Boska“. S tímto heslem nás seznámil a svou návštěvou povzbudil P. Václav Klement. Animátoři se mohli zapojit do zajímavých workshopů a mohli zhlédnout výstavu „Potřebujeme se navzájem“. Tato výstava byla podpořena MZV ČR a celé setkání proběhlo za podpory ESF a státního rozpočtu České republiky.

P. VÁCLAV KLEMENT VYPRÁVÍ O SVÉM ŽIVOTĚ VE VÝCHODNÍ ASII

VÝSTAVA O ANGOLE, ZAMBII A DALŠÍCH ROZVOJOVÝCH ZEMÍCH, KDE SE NAŠI DOBROVOLNÍCI ZAPOJUJÍ DO PRÁCE SALESIÁNSKÝCH STŘEDISEK.

HESLO VYTVOŘENÉ ANIMÁTORY

ÚČASTNÍCI SETKÁNÍ

Foto: 4x archiv SADB

NEPRODEJNÉ

Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62